

Vas István

BÚCSÚSZÓ

Nem engedted be magadhoz,
Habár óhajt vala téged,
Csakhogy tudtad, nem olyat hoz,
Mire még lehessen igényed.

Mert minek ott a fölösleg,
Ahol úgyszincs semmire szükség?
Ne tekints rá vissza! Követhet,
Mikor elnyeri ő is a vesztét,

S indul vaksin te nyomodba,
Hogy kételkedve odataláljon,
Ahol őt is tán befogadja
Egy iskola, túl a határon.

Takács Zsuzsa

ÖT VERS

Átváltozás

Hirtelen fölébreds az éjjel közepén,
fejed mellett a hófehér lepedőn
megdermedt, fekete bogarat látsz,

figyel rád. Lesöpröd a párnával, és keresni
kezded a padlón, *szarvasbogár volt,*
reméled; közben a villanyfényre benyit,

akit szeretsz. *Baj van?* kérdezi.
Csak onnan tudod, hogy képzelődtél,
hogy nem borzadsz annyira, mint tennéd,

ha nem álmodtad volna. *Nem, semmi,* válaszolsz.
Igen, tudod, hogy baj van. Aki nemrég még
párnádon feküdt, most az figyel feketén, mereven.

A nem-levők és mégis meghívottak

Szinte körülülük a nem-levők
és mégis meghívottak a széles ágyat,
ahol alszom. Élénken

válaszolk a faggatásaikra, akárha egy
vidám társaság közepén forgolódnék.
És a könnyű italok hatására

szemérmességemet levetközve elmondom
nekik utolsó éjszakánkat.
Miután Páris gróf elköszönt,

a reménytelen esőben lementem eléd,
édes Montague.
Ölekezésünk, akár az eső, vak volt és szomorú.

Nos, hát hazajöttem

Nos, hát hazajöttem. Ha hittem volna
érzelmeiben, bizakodásra nincs ok.
A vak is tudhatja, láthatja a süket,

hallhatja szívem. És e három
nyomorúság elég is egyszerre.
Tágra nyílt szemmel figyelt

a süket, míg beszéltem veled.
Jó, hogy nem engedelmeskedik
varázslóinak az éjszaka,

nem fehérül ki, nem enyhül, kése
hegyére tűzi az ilyenkor szokásos
csillagokat és összevagdossa lassan.

Írd meg a verset!

Írd meg a verset és menekülj!
Mint a gyújtóbombát, hajítsd el,
keményen, messzire!

Milyen könnyű volt a futás azelőtt!
Most már szívesen itt maradnék.
Melegség! csupa vér! És van-e szebb

a bársonypataknál? Vágytam-e valaha másra?
Ha magamba nézek, mondhatom, soha!
E dús patakzás, mint odadobott, királyi

palást, nem meri fölemelni senki.
Végre nem kilépni, elsüllyedni benne,
keményen, messzire!

Föl, álmra

A tőled született versek sorát
itt megszakítom. Az altató hatott.
Föl, álmra! Álom-nélküliségre inkább!

hiszen éjszaka van. Holnap is leszel,
jöllehet nem nekem. Ámbár, ne tegyék úgy,
mintha azt hinném, lehetsz, nélkülöm.

Könyörögj, hogy emlékezzek rád.
Ki is volt, Uristen, melyik?
A véremen hullámzott, mint egy

operetten át. Föl, álmra!
Álom-nélküliségre inkább. Engedjük
járni-kelni az agyunkba költözöttet!